పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టె

ఎడారి జీవితం

"**నీవల్లే నా బతుకిలా అయింది.** నీ మాట విని చేసే మంచి పనిని వదిలేసి కువైటు ఇంట్లోంచి పారిపోయి నీతో వచ్చినందుకు నాకు తగిన శిక్ష పడింది. ఇపుడు ఇలా ఏ పనీ చేసుకోలేక, సంపాయించలేక, ఇంటిదగ్గర పిల్లాళ్ళ చదువులకు డబ్బు పంపించలేక బాధపడుతున్నాను.

వాళ్ళేమో నేను ఇక్కడ ఇంకా కువైటు ఇంట్లో పని మట్టంగా, కుదురుగా చేసుకుంటున్నా అని అనుకుంటున్నారు. నాకు ఖర్మ పట్టి నీ మాట విని నీతో రావడం నా తప్పు. అందుకు నా చెప్పుతో నన్ను నేనే కొట్టుకోవాలి. నిన్ను అని ఏం లాభం? అన్నీ టైముకి అమర్చి, నీకు సేవలు చేసి, నీ కోరికలు తీరిస్తే ఈ ఆడది నన్ను నమ్మి అన్నీ వదిలి నాతో పాటు వచ్చింది కదా అనే విశ్వాసం కూడా నీకు లేదు.

ఇటు ఇండియాకు పోదామంటే పాస్‌పోర్టు లేదు. కువైటు ఇంటిలోనే వదిలేసి వచ్చాను. ఇక్కడే వుండి ఏదన్నా పనిచేసుకుందాం అనుకుంటే బుతాక (ఐడి) కూడా లేదు. ఏదీ లేకుండా ఈ ఎడారిలో నా బతుకు అధ్వానం అయిపోయింది.

ఎర్రగా బుర్రగా, సినిమాలో శ్రీదేవిలా అందంగా వున్నావు అంటూ నా వెనుకే కుక్కలా తిరిగావు. ఏమీ తక్కువ లేకుండా, ఏదీ కొదవలేకుండా అన్ని నీకు అమర్చి పెడతా, నిన్ను పువ్వుల్లో పెట్టి దేవతలా పూజిస్తా, నువు చెప్పినట్టే వింటా అని నాకు మాయమాటలు చెప్పావు. బాగా పనిచేసుకుని బతికే నన్ను కువైటు ఇంట్లోంచి బయటికి తీసుకొచ్చి ఇప్పుడు రెండేళ్ళు గడిచాక నీ మోజంతా తీరాక, నన్ను ఇక్కడ ఒంటరిగా వదిలేసి నీ పాటికి నువ్వు మూడు నెలలు శెలవుల మీద ఇండియాకు పోతా నా పెళ్ళాం బిడ్డల్ని చూసి వస్తా అంటే ఇక్కడ నా పరిస్థితి ఏం కావాలి? నేను ఏమయి పోవాలి? ఇక్కడ రూము బాడుగ ఎవరు కడతారు? నా కడుపుకు తిండి ఎవరు పెడతారు? ఇంటికి పిల్లలకు ఖర్చులకు పంపటానికి నెలనెలా డబ్బులు ఎవరు ఇస్తారు చెప్పు?

నీ భార్యా పిల్లలను చూడాలని, వాళ్ళకు కావల్సిన సకలమూ కొనుక్కొని బ్యాగుల్లో వేసుకుని ఫ్లయిట్ ఎక్కి పరిగెత్తుకుని పోతున్నావే ఇక్కడ నా పరిస్థితి ఎలా వుంటుందో అని ఒక్కసారైనా ఆలోచించావా?

అప్పుడేమో నీ పిల్లలను, నా పిల్లలగా చూసుకుంటాను, నిన్ను నా భార్య కంటే ఎక్కువగా గౌరవంగా చూసుకుంటా, ప్రాణం పోయినా కూడా నిన్ను వదలను అని నా తలపైన చెయ్యిపెట్టి ఒట్టు వేసావు. నీతీ నిజాయితీగల మొగోడివని నిన్ను నమ్మి నీ మోజులో పడి, చేసే పని వదిలేసి పాస్‌పోర్టు బుతాక (ఐడి) కువైటు ఇంట్లోనే వదిలేసి మా సేటుకు, సేటానికి తెలియకుండా కట్టుబట్టలతో పారిపోయి వచ్చాను. ఇలా ఇరక్కుపోయాను. ఇల్లుదాటి బయటికి పోతే కనపడితే పోలీసులు పట్టుకుంటారు. తీసుకెళ్ళి జైల్లో పెడతారు. ఎన్ని రోజులని ఇలా ఇంట్లోనే దాక్కుని బ్రతికేది? పని చెయ్యకుండా, సంపాదించకుండా ఈ కువైటులో ఎలా వుండేది? డబ్బు

సంపాదించకపోతే అసలు విలువేముంటుంది? కువైటుకు వచ్చిందే అందుకుకదా! పోలీసులకు భయపడి బయటికి వెళ్ళకుండా ఇంట్లోనే వుంటే జైల్లో వున్నట్లుగా వుంది. ఇంతకంటే నరకం ఇంకో ఆడదానికి వేరే వుంటుందా చెప్పు.

ఇంత మోసగాడివని, ఇంత అన్యాయం చేస్తావని, నన్ను ఒంటరిగా వదిలేసి భార్యాపిల్లలు అంటూ, సూట్‌కేసులు సర్దుకుంటావని ముందే తెలిసి వుంటే నీ మొహం కూడా చూసేదాన్ని కాదు. పొరపాటు పని చేసి ఇపుడు తల కొట్టుకుని ఏడుస్తున్నాను. ఈ పరాయి దేశంలో, ఇక్కడ నన్ను ఆదుకునే వాళ్ళు ఎవరైనా ఉన్నారా? ఇక్కడ కష్టం సుఖం పట్టించుకునేవాళ్ళు కరువేకదా!

కనీసం ఆ కువైటు ఇంటిలో అయినా పనిచేస్తావుంటే అయినవాళ్ళు, ఊళ్ళోవాళ్ళు అపుడపుడూ ఫోను చేసి గౌరవంగా పలకరించేవాళ్ళు, కష్టసుఖాలు విచారించేవాళ్ళు. ఏ కష్టం వచ్చినా ఎవరో ఒకరు ఆదుకుంటారులే సమయానికి పలుకుతారులే అనే ధైర్యం వుండేది. ఇదిగో నిన్ను చూసి నీ మాటవిని నీ వెంబడి వచ్చేసిన తరువాత అందరికీ తెలిసిపోయి చులకన అయిపోయాను. ఎక్కడా తలెత్తుకోని తిరగలేకపోతిని ఎవరితోనూ ధైర్యంగా మాట్లాడలేక పోయాను.

"ఛీ..ఛీ. ఏమి బ్రతుకు నీది? ఎదవ బతుకు. కువైటు ఇంట్లో పనిచేసుకుని మట్టంగా బతికి డబ్బు సంపాదించి పిల్లలను సాక్కునేదానికి నువ్వు కువైటుకు వచ్చావా? లేక వళ్ళు కొవ్వెక్కి చేసే పని వదిలిపెట్టి రమ్మని చెప్పిన మగాడి పక్కలో చేరి కష్టపడకుండా కూచుని తిందామనుకున్నావా? కువైటు ఇంటిలో ఎన్ని కష్టాలు పెట్టినా, కొట్టినా, తిట్టినా, ఆడదానికి అక్కడ పనిచేయడం గౌరవంగా వుంటుంది. ఇంట్లో పనిచేసే ఆడదానికి ఒక అదుపు, కాపలా వుంటాయి. ఆ ఆడదానికి గౌరవం వుంటుంది. ఇలా దేశం కాని దేశంలో పరాయి మగవాడ్ని నమ్మి బయటపడితే ఎంత సిగ్గుచేటు? వాడు వదిలేస్తే ఈ పరాయి దేశంలో పాస్‌పోర్టు లేకుండా ఎలా బ్రతుకుతావు? బయట ఎలా తిరుగుతావు? నీకు కొంచెమన్నా తెలివి వుందా?" అని మా పెద్దమ్మ కూతురు రాజేశ్వరి ఫోను చేసి ఒక గంటసేపు ఆపకుండా తిట్టింది. గమ్మున నోరు ఎత్తకుండా ఆయమ్మి దగ్గర తిట్టించుకున్నా. నా రాత బాగోలేదు, తిట్టనీలే అనుకుని ఫోను పెట్టేసిన తరువాత బాగా ఏడ్చాను. ఈ గుండెల్లో బాధ ఎవరికి చెపితే తీరుతుంది? ఈ బాధ పగవారికి కూడా వద్దు సామీ! దాని నోరు అసలే మంచిదికాదు. ఈ విషయం ఊళ్ళో అందరికీ చెప్పేసి ఇప్పటికే దండోరా వేసి వుంటుంది. మా అన్నకు కూడా అదే చెప్పిందో ఏమో? అదే రోజు మా పెద్దన్న ఫోను చేసి కోపంతో మండిపడ్డాడు.

"నువు వెంటనే బయలుదేరి ఇంటికి వస్తావా? లేకపోతే అక్కడే ఆ సముద్రంలో దూకి ఛస్తావా? ఏదో ఒకటి చెయ్యి. చచ్చావు అని తలకు నీళ్ళుపోసుకుని గమ్మున వుంటాము. తోడబుట్టింది ఒకటి కువైటులో చచ్చిందిలే అని అందరికీ చెప్పుకుంటాము. ఏదో కువైటుకు వెళ్ళి అక్కడ గౌరవంగా పనిచేసుకుని పదిరూపాయలు సంపాదించుకుంటావు, పిల్లలను కూటికీ, గుడ్డకు కొరతలేకుండా సాక్కుంటావు అనే ఉద్దేశంతో మేము అష్టకష్టాలు పడి అరవైవేలు అప్పులు చేసి, వీసా తీసి నిన్ను కువైటు పంపాము. అక్కడికి వెళ్ళి రెండేళ్ళు దాటంగానే మన దేశం, మన కుటుంబం, మన పరువు, పిల్లల గురించి అన్నీ మరిచిపోతావా? ఎవరో దారిన పాయేవాడు నాలుగు మాటలు చెప్పగానే కళ్ళు మూసుకుపోతాయా నీకు? ఊళ్ళో నీ గురించి చెప్పుకొని అందరూ నవ్వుకుంటూ వుంటే తలదించుకుని తిరుగుతున్నాం. ప్రాణంతోనే మా పరువుతీసి మమ్మల్ని చంపేసావు గద. నీలాంటివాళ్ళు చచ్చినా ఒకటే బతికినా ఒకటే. నువు మాకు ఇంక చచ్చిన దానితో సమానమే. ఏదో పిల్లల మొకం చూసి తల్లి లేకపోతే బిడ్డలు ఏమవుతారో అని ఆలోచించి ఈ ఫోను చేసి నీకు మర్యాదగా చెపుతున్నా. లేకపోతే నాకు వచ్చే కోపానికి నిన్ను కత్తికి ఒక కండగా నరికి పారేసి వుందును. మర్యాదగా విమానమెక్కి పోయిన దారినే తిరిగి ఇంటికి రా" అని ఈటెల్లాంటి మాటలతో కుళ్ళబొడిచి కోపంగా ఫోను పెట్టేసాడు.

మా పెద్దన్న అంటే మాకు అంత భయం, భక్తీ, ఆయన్ను చూస్తూనే భయంతో వణికిపోయేవాళ్ళం. అట్లాంటి ఆయన దగ్గర ఇన్ని మాటలు పడి ఇంకా నేను ఈ భూమ్మీద బతికి వుండి ఏం లాభం చెప్పు?

నీ పెళ్ళాం ఫోను చేసి నన్ను అనరాని మాటలు అన్నప్పుడే నేను సగం చచ్చిపోయాను. తనకి ఎవరు చెప్పారో నీ దగ్గర నేను కువైటులో కాపురం చేస్తున్నానని? "నా మొగుడే కావల్సి వచ్చాడా నీకు? ఇంకెవరూ దొరకలేదా?" అంటూ గబ్బు మాటలన్నీ తిట్టింది. "కనపడితే ఇండియాకు వస్తే వీధిలోకి ఈడ్చికొడతాను ధైర్యం వుంటే రావే" అని నోటికి వచ్చినట్లు మాట్లాడితే నోరు మూసుకుని వున్నాను. దాని బాధ దానిది. తిట్టనీలే. దానికి హక్కువుంది, తిడతుంది. పడాలి కదా అనుకుంటిని. ఇలా నీ పెళ్ళాం దగ్గర తిట్లు తిన్నాను. అలా మా వాళ్ళ దగ్గర తిట్లు తిన్నాను. అయిన వాళ్ళ దగ్గర అవమానాలు పొందాను. అన్నీ పోగొట్టుకున్నాను. చావలేక, బ్రతకలేక ఎటూ పోలేక అల్లాడిపోయాను. చేసేదానికి పనిలేక పోయింది. చేతిలో డబ్బు లేకపోయింది. పిల్లలు ఇండియానుండి ఫోను చేసి డబ్బు పంపించమని అడిగితే ఏ జవాబు చెప్పలేకపోయాను. నీ పెళ్ళాం నన్ను అన్నిమాటలు కడుగుతావుంటే దాన్ని నోరెత్తి ఒక్కమాట అన్నావా? నా తప్పు ఏమీ లేదనీ నువ్వే నా వెనకబడి నన్ను తోడుకుని వచ్చావని ఒక్కమాట దానితో చెప్పావా? పెళ్ళాం దగ్గర నోరు తెరవలేకపోయావే, ఛీ నువ్వేం మగాడివి? పెళ్ళాం దగ్గర పిల్లిలాగా వుంటావు? నా దగ్గర పులిలాగా తయారయినావు. ఈరోజు పెళ్ళాం బెల్లమయింది. నేనేమో నీకు అల్లం అయ్యాను.

ఎవరితో చెప్పుకోను కడుపులోని బాధ? ఇపుడు ఎవరితో చెప్పినా హేళన చేసి నవ్వుతారు. పదిమందిలో నవ్వులపాలయిపోతుంది నా బతుకు. "ఏమే నీకు అంత కొవ్వు పట్టిందా? కువైటుకు పోతే కళ్ళు కనపడవా? అంతగా చెడిపోతారా? పిల్లలకు తెలిస్తే తలకాయ ఎక్కడ పెట్టుకుంటావే? వాళ్ళ జీవితాలు ఏం కావాలి అనుకున్నావు? ఊళ్ళో నీ సంగతి తెలిస్తే ఆడపిల్లలకు పెళ్ళిళ్ళు అవుతాయా? ఎవరన్నా వచ్చి పెళ్ళి చేసుకుంటారా? కష్టపడి పనిచేసి సంపాదించుకో, ఇప్పటికైనా తెలివి తెచ్చుకో. కువైటుకు పోవద్దు అంటే వెళ్ళావు. వెళ్ళాక అందర్నీ మరిచిపోయి ఇలాంటి పరువు తక్కువ పని చేసావు. మేమంతా చచ్చాము అనుకున్నావా" అని మా వదిన కూడా ఏడుస్తూ నాకు బుద్ధి చెప్పింది.

చేతులు కాలాక ఆకులు పట్టుకుని ఏం లాభం?

ఈ రోజు నీకు పెళ్ళాం బిడ్డలు గుర్తుకు వచ్చారా? నీకే ఉన్నారా? నాకు పిల్లలు లేరా? నేనుకూడా వచ్చి నాలుగేళ్ళు దాటింది కదా! నాకు ఇంటికి పోయి అందర్నీ చూడాలని వుండదా? నాకు పాస్‌పోర్టు కూడా లేకుండా చేసి ఎక్కడికీ పోలేని స్థితిలో నన్ను వుంచి నువ్వు అన్నీ సర్దుకుని ఇండియాకు వెళతావా? అక్కడికి వెళ్ళి పెళ్ళాం పక్కలో పడుకుంటావా? నువ్వు అసలు మనిషివేనా? మనసుందా నీకు? మనిషి జన్మ ఎత్తి ఎలా పుట్టావురా నువ్వు?

నన్ను ఇక్కడ దిక్కులేని స్థితిలో ఒంటరిగా వదిలేసి నీపాటికి నువ్వు సంతోషంగా సూట్‌కేసులో సర్దుకుని వెళతానంటావా? నిన్ను నమ్మి అన్ని విధాలా నాశనం అయిపోయాను కదరా. నా బతుకే పాడయిపోయింది కదరా. ఉన్నట్టుండి దుఃఖం ముంచుకొచ్చింది లక్ష్మికి. ఆవేశం కమ్ముకొచ్చింది. ఒక మూల కూర్చుని తన గోడునంతా వెళ్ళబోసుకుంటూ రాజేష్‌ను తిడుతున్నదల్లా లేచి మంచం దగ్గరికి వచ్చింది. మంచంపై పడుకుని నిద్రపోతున్నట్లు నటిస్తున్న రాజేష్ ముఖంపై కప్పుకుని వున్న దుప్పటిని కోపంగా లాగి పడేసింది లక్ష్మి. మూగెద్దులాగా అన్నీ వింటూ పలక్కుండా పడుకున్నావు కదరా. నా గోడు నా బాధ వినిపిస్తోందా నీకు? నన్నేం చెయ్యమంటావో చెప్పు? ఏదన్నా తిని చచ్చిపొమ్మంటావా? నీ దారిన నువు నీ పెళ్ళాం దగ్గరికిపోతే నాకు ఇక్కడ దిక్కెవరో చెప్పు" అంటూ గట్టిగా రాజేష్ షర్టు కాలర్ పట్టుకుని వూపింది.

అంతే అప్పటివరకు నిశ్శబ్దంగా వుండి లక్ష్మి మాట్లాడే మాటలన్నీ వింటున్నవాడల్లా ఒక్కసారిగా కోపంగా లేచి సాచి లక్ష్మి డొక్కలో ఒక్క తన్ను తన్నాడు.

అలా తంతాడని ఊహించలేదేమో ఆ ఊపులో వెళ్ళి అంత దూరంలో వున్న టేబుల్ పై పడి గుద్దుకుని దొర్లుతూ కింద పడిపోయింది లక్ష్మి.

జరిగింది ఏమిటో అర్థంకాక రాజేష్ వైపే చూస్తూ పడినచోటే కదలకుండా వుండిపోయింది లక్ష్మి. పైకి లేచేందుకు ఆమెకు శక్తి చాలలేదు.

"ఏంటే ఇష్టం వచ్చినట్లు మాట్లాడుతున్నావు? మీ వదిన అన్నట్లుగా నీ వంటికి బాగా కొవ్వుపట్టి అన్నీ వదిలి నా వెనుక పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చావు. మగవాడు అన్నాక వంద మాటలు చెపుతాడు. వందమందితో తిరుగుతాడు. నీ బుద్ధి ఏమయిందే సిగ్గులేనిదానా? ఇంటి దగ్గర పిల్లలు వున్నారు. ఒంట్లో భయం పెట్టుకుని పని చేసుకోవాలి. పిల్లలను సాక్కోవాలి అనే బుద్ధి అపుడు ఏమయింది? ఏదో మోజుపడి నాల్రోజులు వాడుకుందామని శ్రీదేవిలా వున్నావు, జయప్రదలా వున్నావు అని నాల్గుమాటలు నైసుగా చెప్పగానే వెనకబడి పరిగెత్తుకుని రావడమేనా? మగవాడి కంటే సిగ్గువుండదు. ఆడదానికి నీకు ఏమయింది? నీకే కాదే నాకు కూడా శనిపట్టి, దరిద్రం నెత్తిన కూర్చుని నిన్ను తోడుకుని వచ్చానే రెండేళ్ళనుండీ నిన్ను కూర్చోపెట్టి, ఇంటికి బాడుగ కట్టి, నీకు తిండిపెట్టి సాకుతున్నానే. నెలనెలా నా భార్యకు, పిల్లలకు డబ్బు పంపించకపోయినా నీ పోరుపడలేక నీ పిల్లలకు డబ్బు చెక్కు రాసి ఇండియాకు పంపిస్తున్నాను. నీకు మొబైలు ఫోను కొనిపెట్టాను. మెళ్ళోకి హారం కావాలని ఏడిస్తే. ఏదో అప్పట్లో క్రొత్తల్లో నీ మోజులో వున్నప్పుడు కాదనకుండా కొనిపెట్టాను.

పెద్దపిల్ల ఆరోగ్యం బాగోలేదు ఆసుపత్రిలో చేర్చారు అంటే అప్పటికప్పుడు ఆఫీసులో తెలిసిన వాళ్ళ దగ్గర అప్పుచేసి రెండు వందల దినార్లు మీ ఇంటికి చెక్కు రాసి పంపాను.

నిన్ను తగులుకున్న పాపానికి నా పెళ్ళాం బిడ్డల్ని ఇంటికాడ పస్తులు పెట్టాను.

రెండేళ్ళ నుండీ సంపాదించిన డబ్బంతా నీ ముఖాన పోసాను. నీ గురించి అప్పుల పాలయిపోయాను.

ఇక్కడ నిన్ను పువ్వుల్లో పెట్టి సాకుతూ అక్కడ నా పెళ్ళాం బిడ్డల్ని మరిచిపొమ్మంటావా?

నా పెళ్ళాంతో నీకు పోలికేంటే బజారుదానా! అది రత్నమే. దానికాళ్ళు కడిగి ఆ నీళ్ళు నీ నెత్తిన జల్లుకున్నా నీ పాపం పోదే పదిమందిలో తాళికట్టి పెళ్ళి చేసుకున్న నా పెళ్ళామే అది. నీలాగా నాలుగు మాటలు చెప్పిన మగవాడితో అది పోలేదే రెండేళ్ళు నీకు తిండిపెట్టి పోషించాను అన్న విశ్వాసం లేకుండా నన్ను పట్టుకుని మగాడివా? మనిషివా? మనసుందా అని ప్రశ్నిస్తావా?

నా భార్యాబిడ్డల్ని నీకోసం మరిచిపొమ్మంటావా? ఈరోజు నేను ఇండియాకు ప్రయాణం అవుతుంటే నీకు అంత కడుపులో మంట కలిగిందే? ఎల్లకాలం నిన్ను పోషిస్తాననుకుంటున్నావా?

ఇప్పటికైనా తెలుసుకో. నీ దారి నువు చూసుకో - చస్తావో ఇండియా ఎంబసీకి వెళ్ళి పాస్‌పోర్టు లేదని చెప్పి ఇండియాకు పంపించమని అడుగుతావో నీ యిష్టం. దారినపోయే నీకోసం నా పెళ్ళాన్ని బిడ్డల్ని వదులుకుంటానా?

ఇక నీకు నాకు ఏ సంబంధమూలేదు. ఇక నిన్ను భరించే ఓపికా నాకు లేదు వస్తా" అంటూ అప్పటికే సర్దిపెట్టుకున్న సూట్‌కేసులు తీసుకుని తిరిగి చూడకుండా బయటికి వెళ్ళిపోయాడు రాజేష్.

అర్థంకాని అయోమయంలో శరీరము, మెదడు కూడా మొద్దుబారిపోయినట్లు కదలకుండా కొద్దిసేపు అలాగే వుండి పోయింది లక్ష్మి. ఎంతైనా స్త్రీ హృదయం. మగవాడిలా బంధాల్ని తెంచుకుని బయటపడటం అంత సులభం కాదు. పురుషుని పై పెంచుకున్న ప్రేమను మరిచిపోవడమూ సాధ్యము కాదు.

రాజేష్ తనను వదిలేసి వెళ్ళిపోయాడు అన్న విషయం జీర్ణం చేసుకోవడానికి ఆమెకు దాదాపు రెండు రోజులు పట్టింది. ఆవేశంలో, కోపంలో ఏదేదో మాట్లాడింది కానీ రెండేళ్ళపాటు కలిసి సాగించిన సహవాసం, సంసారం పంచుకున్న ప్రేమ గుర్తుకువచ్చి లక్ష్మి హృదయాన్ని పట్టి కుదిపేసాయి. రెండు రోజులు ఏడుస్తూనే గడిపింది. రాజేష్ ఫోను చేస్తాడని ఎంతగానో ఎదురు చూసింది. ఆశను చంపుకోవడం ఆమెకు అసాధ్యం అయింది.

ఆ పరాయి దేశంలో అయినవాడు అనుకున్న వాడు ఒంటరిగా విడిచిపెట్టి వెళ్ళిపోతే అసహాయ స్థితిలో ఏమీలేని పరిస్థితిలో నిలబడిన లక్ష్మికి జీవితమే శూన్యంగా అనిపించింది. ఒక్క నిమిషం ఈ జీవితం ఎందుకు? చనిపోదామా అని ఆలోచించింది. కానీ ఇంటివద్ద ఆశగా తనకోసం ఎదురుచూసే పిల్లలు గుర్తుకు వచ్చి ఆ ఆలోచన విరమించుకుని తనకు వున్న ముఖ్యమైన వస్తువులన్నీ బ్యాగులో సర్దుకుని వుంటున్న ఆ యిల్లు వదిలి పెట్టింది. పొంగిపొరలే దుఃఖాన్ని అణచుకుని, కన్నీళ్ళను తుడుచుకుని ఒక్కసారిగా గుండెల నిండా గట్టిగా ఊపిరి పీల్చుకుంది. గడిచిన రోజులను రాజేష్ తోటి పంచుకున్న జ్ఞాపకాలను అక్కడే సమాధిచేసి టాక్సీ ఎక్కి ఇండియన్ ఎంబసీకి వెళ్ళిపోయింది.

ఎడారిలో ఎండమావులు తప్ప ఒయాసిస్సులు ఉంటాయా? ఉంటాయి అని భ్రమపడి పరిగెత్తుకుంటూ వెళతాం. కానీ తీరా అక్కడికి వెళ్ళాక అవి ఎండమావులు అని తెలిసి బాధపడి దుఃఖిస్తాం. గల్ఫ్ దేశాల్లో ఇక్కడ లక్ష్మిలాంటి ఎడారి జీవితాలు ఎన్నో. వీటికి అంతం అంటూ లేదు. ఏ ముగింపూ వీటికి కనరాదు.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments